

това не бѣ вече нито детинска игра, нито забава, а жестока брань за животъ и смъртъ.

— Съръ — отвърна Пиеръ дьо Дюе — можете смѣло да тръгнете. И знайте добре, че само ако не ми попрѣчи смъртъта, днесъ не ще допусна да бѣдете дори четири стѣпки по-напредъ отъ менъ!

Тогава Аяри заръча да държатъ Байаръ близо до него, завърза шлема си и заповѣда да донесатъ императорскитѣ прѣпорци. Като пѣстъръ змей се проточи върволицата на авангарда, широко се разлѣ следъ нея останалата войска: море отъ свѣтлини и багри, тръбенъ зовъ и бойни викове. Все по-ясно залича насреща тъмната вълна на българската войска, която приближаваше къмъ тѣхъ съ бързина на орелъ. Отъ удара на конскитѣ копита, отъ кръсъцитѣ и звѣна на оржжията имъ се разтрепера цѣлата равнина. Вече ясно се виждаха зеленитѣ имъ копия съ дълги боемски острия, накічени съ дребни прѣпорци, сякашъ безкрайна гѣста гора, издигаща и снишаваща се отъ бѣга на малкитѣ коне.

За последенъ пѣтъ баронитѣ на авангарда предупредиха людетѣ си.

— За Бога, не чакайте тѣ първи да ни нападнатъ! Защото известно е, че който въ бранъ първи нападне живо и дрѣзко врага, той по-лесно ще го изплаши и разбие. Дааъ Богъ не стреди никога честѣта на славата томува, който не се държи както трѣбва въ този изключителенъ часъ!

Латинитѣ оставиха своитѣ едри походни коне и се метнаха връзъ боевитѣ. Следъ нѣколко мига дветѣ войски настѣпиха съвсемъ близо една срещу друга и спрѣха. Латини и българи се виждаха ясно единъ други. Българитѣ заевириха тревожно съ бойни тръби. Дигна се буря отъ барабаненъ екъ.

Настана мигъ на трѣпно колебание. Спогледнаха се побледнѣли латинитѣ, смѣкнаха наличници, стиснаха силно до себе си щитовѣтѣ.

Капеланъ Филипъ препусна коня си предъ първитѣ редици съ високо издигнатъ сребъренъ кръстъ. Гръмля-